

Ze was 27 jaar, net getrouwd en niets stond Jacqueline in de weg om een 'en ze leefden nog lang en gelukkig'-leven te leiden. Tot die ene bewuste dag, ruim 25 jaar geleden, de dag waarop ook lady Di omkwam.

'Ik werkte als operator bij een fritesfabriek en had net wat spullen in een goederenlift gezet. Ook al had ik al meerdere keren op de knop gedrukt, de lift bleef staan. Zoals je vroeger wel eens een tik op de televisie gaf als die stoorde, zo gaf ik nu een onwillkeurig schopje tegen de lift, waarop deze plots met een vaart naar beneden schoot en bleef hangen. Op mijn bovenbeen.'

Sinds 2007 boert Jacqueline samen met haar man, als vierde generatie op rij, op het akkerbouwbedrijf van haar ouders in Mookhoek. Op ruim 55 hectaren verbouwen ze aardappelen, bieten, mais, tarwe en bloemenranden. Zonder haar hand ervoor om te draaien hangt Jacqueline de ploeg achter de tractor en stuurt hem soepel het land op. 'Er zijn weleens tijden geweest dat dat niet zo van een leien dakje ging hoor', grapt Jacqueline. En dan doelt ze op de periode vlak na haar ongeluk. 'In het Sint Clara Ziekenhuis, waar ik na mijn ongeluk in eerste instantie terechtkwam, hebben ze nog een week geprobeerd om mijn been te redden. Maar in het Dijkzicht, waarnaar ik werd overgebracht, hebben ze hem er uiteindelijk tot boven mijn knie afgehaald.'

Het is wat het is

Een lange periode van revalideren brak aan voor Jacqueline, waarin ze alles opnieuw moest leren. Na negen maanden kreeg ze haar eerste prothese aangemeten en was ze alweer bij de fritesfabriek aan de slag, zij het in een andere functie. Vanaf dat moment nam ze ook geleidelijk het akkerbouwbedrijf van haar ouders over en in 2004 werd hun eerste zoon geboren. Haar leven was druk en fijn en toen een paar jaar later hun tweede zoon geboren werd, was het gezin compleet.

Jacqueline vertelt haar verhaal alsof ze 'even een pak melk bij de plaatselijke melkboer is gaan halen'. Hoe kan zij zo nuchter zijn over zo'n ingrijpende gebeurtenis? En hoe is het mogelijk dat het missen van een been haar totaal niet lijkt te beperken in

Jacqueline van runt een boerenbedrijf op

haar fysiek zware werk? 'Dit is me door een dom ongeluk overkomen, waardoor een nieuwe werkelijkheid ontstond. Maar ik ben verder niet ziek hoor. Mijn prothese van Livit Ottobock Care is mijn hulpmiddel om te gaan en te staan waar ik wil en vooral te doen wat ik wil. Ik heb er gewoon niet zoveel last van.'

Maar als je de hele dag zwaar fysiek werk doet, dan loop je toch wel ergens tegen je beperkingen op? 'Dat zou je inderdaad denken, maar er is echt bijna niets aangepast op de boerderij. Ja, nu je het zegt,

*'Stap altijd met je
goede been uit bed,
anders val je om!'*

17

Brakel

een bovenbeenprothese

de bediening van de tractoren. En soms wil ik met mijn hoofd ook wel eens sneller lopen dan mijn prothesebeen toelaat. Of sta ik zo ongeveer vastgezogen in het land. Dan moet ik mijn prothese met de hand meentrekken, anders blijft mijn been in het land staan, terwijl ik zelf al verder ben. Van die dingen.'

LOTUS-slachtoffer

Ondertussen leidt Jacqueline ons rond op de boerderij. In de opslag staat achterin, verscholen achter een berg aardappelen, een oude Unimog (truck

voor zwaar terrein). Terwijl ze zich met een ferme stap op het trappetje bij het portier hijst, legt Jacqueline uit wat deze oude brandweerwagen hier achterin de schuur doet. 'Het is onze hobby-auto. We gaan er in het weekend met de jongens mee op pad en hebben dikke pret.'

Naast haar drukke bestaan op de boerderij is Jacqueline ook al jaren vrijwilliger bij KorterMaar-Krachtig en gediplomeerd LOTUS-slachtoffer.

Lees door op pagina 18

‘LOTUS’ staat voor Landelijke Opleiding tot Uitbeelden van Slachtoffers. ‘Gemiddeld twee dagen per week speel ik allerlei slachtoffers voor oefeningen voor BHV- en EHBO-opleidingen, maar ook voor de brandweer en grootschalige ziekenhuisoefeningen. Ik kan mijn eigen wonden grimeren, net echt!’ En komt haar geamputeerde been dan ook wel eens goed van pas? ‘Wat dacht je! Je moet je bedenken dat het er tijdens een oefening heel serieus aan toe gaat, inclusief stress en alles wat er bij een traumatische situatie komt kijken. Dus toen ik een keer als LOTUS “klem” onder een autobrug lag, kreeg de hulpverlener zowat een hartverzakking van mijn halve been met een levensecht gegrimede wond. En ambulanceverpleegkundigen zijn over het algemeen toch wel wat gewend, zou je denken!’

Slaapvoet

In het leven van Jacqueline is er dus *never a dull moment*. Speelt haar amputatie dan echt totaal geen enkele rol in haar dagelijks leven? ‘Oh zeker wel. Zo heb ik altijd een slapend gevoel in de voet die er al meer dan 25 jaar niet meer zit. Dag en nacht. En als ik ziek word, krijg ik stevast fantoompijn. Die pijnscheuten zijn bijna ondraaglijk. En je kunt er niets mee, hè, want er zit niets om over te wrijven of te behandelen. Maar zo heeft iedereen wat. En als dit het voor mij is, dan mag ik niet klagen.’

Heeft Jacqueline tot slot nog een gouden tip voor het dagelijks leven? ‘Stap altijd met je goede been uit bed, anders val je om!’ En daar valt geen speld tussen te krijgen ...

MIEKE LAGCHER